

rigtig havde genkendt Veninden, slog hun Armene omkring hende med et heftigt Glædesudbrud.

»Det er dig! Det er virkelig dig! . . . Men jeg forstaar ikke et Muk. Hvordan kommer du paa disse Kanter?«

»Jeg bor her!«

»Bor du her?«

»Ja, vidste du ikke det? Vi flyttede hertil i Efteraaret. Min Mand har faaet Distriktslægeembedet i Jerve. Det er en Milsvej herfra. Det gode Vejr fristede mig idag til at følge med min Mand i Praksis. Han har en Patient her paa Gaarden, og da jeg saa hørte, at du var kommen, maatte jeg dog hilse paa dig.«

»Men kære! Og jeg, som stadig har tænkt mig dig siddende derovre paa Jyllands Heder . . . i det lille morsomme Hus, du engang sendte mig et Billede af. Stumpen her er altsaa din ældste.«

Jytte satte sig paa Hug foran den lille Pige, der ikke havde sluppet sin Moders Kjole.

»Og du har fire af den Slags!«

»Ja.«

Hun tog det betuttede Barn ind til sig og kyssede det paa begge Kinderne.

»Saa hedder du Olga, ikke sandt? . . . Nej, vent lidt, det er Hedvig! . . . Du skal ikke være bange for mig. Jeg er bare saa glad for, at jeg endelig engang